

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 671/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Lanfer, s.r.o.**, Hlavná 137/67, Veľké Ripňany-Behynce, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3618/44, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B3-35Er/1342/2017 o námietkach povinného proti exekúcii takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B3-35Er/1342/2017 o námietkach povinného proti exekúcii **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B3-35Er/1342/2017 **prikazuje** konať bez zbytočných prieťahov.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie **1 000 eur**, ktoré **je** Mestský súd Bratislava IV **povinný** vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Mestský súd Bratislava IV **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 671/2025-15 z 13. novembra 2025 prijal na ďalšie konanie podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručenú 3. novembra 2025, a to v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní sp. zn. B3-35Er/1342/2017 o námietkach povinného proti exekúcii (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažovateľka požadovala priznanie finančného zadostučinenia 5 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Exekučné konanie začalo 17. marca 2017 doručením návrhu sťažovateľky na vykonanie exekúcie peňažnej pohľadávky 1 200 eur s príslušenstvom súdnemu exekútorovi. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) ako exekučný súd v máji 2017 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Povinný v júni 2017 podal námietky proti exekúcii a žiadal jej zastavenie. Okresný súd v auguste 2017 uznesením povolil odklad exekúcie na dobu do právoplatnosti rozhodnutia o žalobe povinného o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý je v napadnutom konaní exekučným titulom. O podaných námietkach proti exekúcii nerozhodol. Proti rozhodnutiu o odklade exekúcie podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté ani do konca súvisiaceho konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola v septembri 2020 zamietnutá rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť v decembri 2020. Sťažovateľka preto vo februári 2021 vzala odvolanie späť a požiadala okresný súd, aby rozhodol o námietkach povinného, súd však zostal naďalej nečinný. V novembri 2025 mestský súd vyzval povinného na vyjadrenie, či na námietkach trvá.

III.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka tvrdí, že napriek písomnej urgencii a telefonickým urgenciám o podaných námietkach proti exekúcii z júna 2017 okresný súd, resp. mestský súd do podania ústavnej sťažnosti nerozhodli. Zdôrazňuje, že neexistuje dôvod, pre ktorý konanie o námietkach povinného trvá už 8 rokov a 3 mesiace. Mestský súd úmyselne marí výkon exekúcie v prospech sťažovateľky.

IV.

Vyjadrenie mestského súdu

4. Ako vyplýva z úkonov realizovaných vo veci, v napadnutom konaní nedošlo zo strany mestského súdu k prietahom. Nejde ani o skutkovo, ani právne zložitú vec. Exekučný súd konal a koná v rámci svojich kapacitných možností v súlade s právnymi predpismi, dôkazom čoho je

znižený stav nevybavených exekučných vecí (aktuálne 12 942 spisov k 14. novembru 2025). V čase aplikácie novej súdnej mapy bolo v exekučnom senáte „22Er“ približne 38 852 exekučných spisov, čo mohlo ovplyvniť vybavovanie podaní v primeranom čase. Postup súdu vo veci je plynulý a súladný s príslušnými procesnými predpismi, ako aj so zásadami hospodárnosti a rýchlosti konania.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

6. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

7. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru ESLP by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

8. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

9. Ústavný súd sa stotožnil s tvrdením mestského súdu, že ide o vec, ktorá nevykazuje črty skutkovej či právnej zložitosti a tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Dĺžka napadnutého konania preto nebola závislá od zložitosti veci.

10. Pri hodnotení správania sťažovateľky v napadnutom konaní ústavný súd nezistil, že by sťažovateľka prispela k predĺženiu predmetného konania. Na druhej strane je však potrebné poukázať na to, že sťažovateľka síce urgovala rozhodnutie súdu o námietkach, avšak sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi súdu nepodala. Počas konania si teda dostatočne nehájila svoje práva [*vigilantibus iura*] (obdobne pozri aj III. ÚS 382/08 a III. ÚS 254/09, I. ÚS 780/2014,

I. ÚS 148/2016)], o to zvlášť, ak bola riadne zastúpená advokátom. Na uvedenú skutočnosť ústavný súd prihliadol pri úvahe o primeranosti finančného zadosťučinenia.

11. Povinnosť okresného súdu konať a rozhodovať vo veci sťažovateľky vznikla predložením námietok povinného proti exekúcii, preto relevantné obdobie z hľadiska posudzovania dôvodnosti jej ústavnej sťažnosti počína júnom 2017.

12. Postup súdov pri rozhodovaní o námietkach povinného ústavný súd hodnotí ako nesmerujúci k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky. Ten bol daný odkladným účinkom námietok, ktorému korešpondovala povinnosť súdu rozhodnúť o nich najneskôr do 60 dní od ich doručenia (§ 50 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017). Kým sa o námietkach nerozhodne, nemožno vydať exekučný príkaz a pokračovať vo vykonávaní exekúcie. Postup súdu pri rozhodovaní o námietkach povinného sa vyznačoval dlhodobou nečinnosťou a neefektívnou činnosťou. Súd v auguste 2017 povolil odklad exekúcie na dobu do právoplatnosti rozhodnutia o žalobe povinného o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý je v napadnutom konaní exekučným titulom. Proti odkladu exekúcie sťažovateľka podala v októbri 2017 odvolanie, ktoré súd zaslal na vyjadrenie povinnému až v januári 2019. Aj keď povinný sa k odvolaniu nevyjadril, odvolanie nebolo predložené odvolaciemu súdu na rozhodnutie. Konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktoré začalo v marci 2017, právoplatne skončilo v decembri 2020 zamietnutím žaloby povinného, o čom sťažovateľka vo februári 2021 upovedomila exekučný súd a predmetný rozsudok mu predložila. Súčasne vzala odvolanie proti odkladu exekúcie späť a žiadala, aby súd o námietkach rozhodol. Okresný súd však zostal vo veci nečinný až do prechodu veci na mestský súd v júni 2023. Ani mestský súd o námietkach povinného nerozhodol, keď sa len obmedzil na výzvu povinnému na vyjadrenie, či na námietkach trvá. Zistenú nečinnosť a neefektívnu činnosť okresného súdu a mestského súdu preto ústavný súd hodnotí ako zbytočné prietahy v konaní dosahujúce ústavne relevantnú intenzitu.

13. V súvislosti s argumentáciou mestského súdu poukazujúcou na množstvo vedených exekučných konaní je potrebné uviesť, že v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, ho nezabavuje zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02).

14. Ústavný súd preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní (bod 1 výroku tohto nálezu).

15. Vzhľadom na to, že o námietkach proti exekúcii nebolo doteraz rozhodnuté, ústavný súd prikázal podľa čl. 127 ods. 2 ústavy mestskému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

16. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

17. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada priznať finančné zadosťučinenie 5 000 eur za nemajetkovú ujmu spočívajúcu v pocitoch krivdy, obrovskej frustrácie a neistoty spôsobených dlhodobou neschopnosťou súdu plynule vo veci konať a rozhodnúť.

18. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

19. S prihliadnutím na celkovú dĺžku rozhodovania o námietkach proti exekúcii, ktorá sa nevyznačovala skutkovou alebo právnou náročnosťou, postup konajúcich súdov a postoj s'ťažovateľky počas konania, bolo podľa názoru ústavného súdu primerané priznať s'ťažovateľke finančné zadost'učinenie 1 000 eur (bod 3 výroku nálezu). Vo zvyšnej časti požadovaného zadost'učinenia ústavný súd ústavnej s'ťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

20. Ústavný súd priznal s'ťažovateľke podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde nárok na náhradu trov konania, ktoré s'ťažovateľka vyčísliła v sume 949,17 eur.

21. Pri výpočte trov právneho zastúpenia s'ťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. S'ťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie s'ťažnosti ústavnému súdu). Ústavný súd vypočítanú náhradu trov s'ťažovateľky zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právny zástupca s'ťažovateľky je platiteľom tejto dane. Keďže s'ťažovateľkou uplatnená suma trov konania neprevyšuje sumu vypočítanú podľa vyhlášky, ústavný súd jej priznal náhradu trov konania v požadovanej sume.

22. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 4 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu